

RINA KENT

ZVRÁCENÉ
KRÁLOVSTVÍ

SÉRIE ROYAL ELITE

ZVRÁCENÉ KRÁLOVSTVÍ

Copyright © 2020. TWISTED KINGDOM by Rina Kent

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3837-3 (pdf)

RINA KENT

ZVRÁCENÉ KRÁLOVSTVÍ

přeložila Šárka Králíková

Přežijším.

Autorská poznámka

Milí přátelé čtenáři,

pokud jste ještě nečetli mé knihy, možná byste měli vědět, že píše temné příběhy, které některým mohou připadat zneklidňující a nepříjemné. Mé knihy a hlavní postavy nejsou pro choulostivé publikum.

Zvrácené království je romance o středoškolském tyranovi, určená pro zralé mladé čtenáře, a obsahuje kontroverzní situace, které mohou někomu připadat urážlivé.

*V Aidenovi žádného hrdinu **NENAJDETE**. Pokud však toužíte po padouchovi, tak s chutí do toho a vítajte ve světě zvrhlého krále.*

Tato kniha je součástí trilogie, nejedná se o samostatný román.

PLAYLIST

I Fell In Love With The Devil – Avril Lavigne
Paradise – Coldplay
Church – Coldplay
Daddy – Coldplay
In My Place – Coldplay
Things We Lost In The Fire – Bastille
Another Place – Bastille & Alessia Cara
Torn Apart – Bastille Vs. GRADES
Every Second – From Ashes to New & Eva Under Fire
Natural – Imagine Dragons
Death of Me – PVRIS
Blood // Water – grandson
Of These Chains – Red
Night Of The Hunter – Thirty Seconds To Mars
Fallout – UNSECRET & Neoni
Numb – 8 Graves
The Fighter – In This Moment
mother tongue – Bring Me The Horizon
Grave – Wage War
How It Feels to Be Lost – Sleeping With Sirens

Celý playlist najdete na Spotify pod názvem *Twisted Kingdom*.

Kapitola 1

AIDEN

Minulost

VŽDY BUDEME SPOLU. JSEM NAŽIVU JEN KVŮLI TOBĚ, AIDENE.

Matčín hlas mi ve studené místnosti propluje myslí jako teplý závan vzduchu.

Řetěz zachřestí a zaprotestuje, když si přitáhnu nohy k hrudi. Z té ledové podlahy se mi chvěje celé tělo, ale nemám už sílu vstát.

Prsty na nohou mám ztuhlé. Rány na zádech mě pálí. Červené skvrny od okovu na kotníku už jsou spíš fialové.

Myslím, že to je zlé.

Zdá se mi, že uplynuly celé hodiny, ale stále nemám sílu se postavit, natož abych si svou ránu prohlédl zblízka. Horní polovinou těla se svalím na studenou zem. Podlaha tu páchne stejně jako stáje u otcova známého.

Zuby mi drkotají a několikrát se kousnu do rtu, abych je zastavil. „Mami...“ zašeptám do černočerné tmy.

Řekla mi, že máme výjimečné pouto mezi matkou a synem a že cítí mou bolest. Vždycky ví, že budu nemocný, ještě než se ten den probudím. Teď určitě také cítí mou bolest. Určitě pláče.

Nemám rád, když mamka pláče, ale chci, aby mě našla.

Tohle místo je jiné než všechna, která jsem kdy poznal. Na tomhle místě je bolest.

Žaludek mi zavrčí jako zvíře.

Přitisknu si k němu ruku, ale to ten zvuk neumlčí. Spíš je ještě hlasitější a vyšší, jako by si mě dobíral.

Olíznu si suché, popraskané rty a zahledím se na prázdnou lahev u svých nohou. Nic víc jsem od chvíle, kdy mě oddělili od Xandera a Colea, nedostal.

Mají hlad i oni? Také jim ublížila ta červená žena?

Nevím, jak dlouho už jsem na tomto temném, špinavém místě, ale je to tak dlouho, že mi už snad celé hodiny nepřetržitě kručí v žaludku.

Pokud se brzy nenajím, nebudu mít ani sílu otevřít oči, natož abych dokázal vstát a hledat cestu ven.

Máma na mě čeká.

Je smutná, když s ní nejsem, a já nesnáším, když je máma smutná.

Dveře se se zavráním otevrou. Prudce se zvednu a trhnu sebou, když pohmožděnými zády narazím do tvrdé kamenné zdi, ale to je ten nejmenší z mých problémů.

Ta červená žena se vrátila.

Řetěz leží všude kolem mě. Sevřu pouto a zatáhnu za něj vší silou, která mi zbyla. Vím, že ho nestáhnu. Vím, že si jen odírám kůži, ale nic jiného dělat nemůžu.

Jestli se odsud nedostanu, ta červená žena mi zase ublíží.

Zbije mě.

Bude mě tlouct, dokud mě nebude pálit kůže.

V jinak temné místnosti se objeví měkké světlo a oslepí mě. Přimhouřím oči, když se ke mně přiblíží ozvěna kroků.

Žádné cvakání vysokých podpatků červené ženy.

Dech se mi o trochu zklidní a přestanu okov svírat takovou silou.

Ve světle mezi námi spatřím poklidnou tvář. Obklopuje ji bílá svatozář, na sobě má bílé bavlněné šaty a králíčkové bačkory.

Anděl.

Je jako ta socha anděla, kterou máma nechala postavit na naši zahradě.

Je to ta samá dívka jako tenkrát. Myslím, že to bylo včera.

Má na sobě noční košili, takže musí být zase noc.

Odloží světlo na podlahu a přikrčí se přede mnou. Malýma rukama za sebou táhne těžký pytel, ale já se nesoustředím na ten zvuk ani na ten pytel.

Soustředím se na ni.

Ta dívka vypadá přesně jako jedna z těch panenek, co mají Silver a Kimberly. Má zlatě blondaté vlasy a zamračeně se na mě dívá jiskrnýma modrýma očima.

Je to dívka s mléčně bílou pletí a začervenalými tvářemi.

Copak se umí Silveřiny a Kimberlyiny panenky proměnit ve skutečné lidi, kteří se mohou pohybovat a tahat věci?

Mávne mi rukou před obličejem a dvě linky mezi jejím obočím se prohloubí. „Slyšíš mě?“

„Jsi skutečná?“ Můj hlas zní vzdáleně, jako bych mluvil v jiné místnosti.

Včera jsem se jí dotkl. Chytil jsem ji za ruku a požádal ji, aby mi pomohla, ale možná vidím ducha.

Možná začínám být jako moje matka, která nemůže v noci spát.

Možná se mě ta červená žena zase snaží trýznit.

„Samozřejmě že jsem, hlupáčku.“ Zakření se a ukáže díрку po zubu.

Dobře, Silveřiným a Kimberlyiným panenkám nechybí zuby.

Vytáhne menší sáček a zvedne ubrousek. Vůně chleba a nutelly mi pronikne přímo do žaludku. Jeho kručení musí být slyšet až na jiném kontinentu.

„Donesla jsem ti...“

Vytrhnu jí kus chleba z prstů dřív, než stihne tu větu dokončit.

Kdyby otec viděl, jak teď jím, seřval by mě za můj bonton. Vůbec nežvýkám, ani nepolknu první sousto, než si ukousnu další.

„Omlouvám se. Nic jiného jsem takhle pozdě v kuchyni nenašla.“

Ta dívka se ke mně opatrně přisune. Odvrátím se od ní jako vyhladovělý pes, který si hlídá své žrádlo.

Zvedne se a ovine mi kolem ramen něco chlupatého a teplého. „Je tady strašná zima.“

Dívám se na ni, zatímco jím svůj kousek chleba. Zakašlu a zaskočí mi.

Sáhne do svého zázračného vaku a vytáhne lahev s vodou. Vytrhnu jí ji z ruky a polovinu okamžitě vypiju.

Pak se opět pustím do hltání chleba. Ke konci pomalu začínám cítit i pomazánku.

Něco teplého se dotkne mé kůže a já přestanu žvýkat, abych se na tu dívku opět zahleděl.

Otírá mi tvář vlhkým bavlněným hadříkem, ale čím víc mě otírá, tím je smutnější.

Rukama mi prohrábne zacuchané vlasy a pak mi hadříkem přejíždí po paži, takže musím jíst jen jednou rukou.

Po tváři jí sklouzne velická slza. Spolknu poslední sousto chleba a zůstanu dokonale nehybný.

Proč pláče? Udělal jsem něco špatně? Je to protože jsem řekl, že není skutečná?

„Vím, že jsi skutečná.“ Můj hlas je méně skřípavý než předtím. „Neplač.“

„Mrzí mě, že ti ty příšery udělaly tohle. Odesly Eliho, ale neboj se.“ Přitiskne mi dlaň k tváři a v zářivých modrých očích se jí zaleskne odhodlání. „Nedovolím jim, aby si vzaly i tebe.“

Kapitola 2

AIDEN

Přítomnost

TOHLE JE TA NEJHORŠÍ ZKURVENÁ MOŽNOST, KTERÁ SE MOHLA stát. Hlavně proto, že jsem to nečekal – a já vždycky všechno čekám.

Ta nejhorší chyba, jakou generál může udělat, je být příliš sebejistý a přestat vnímat okolní svět.

Dnes mě zaslepila Elsa a její blízkost. Nechal jsem se ovládnout iracionálními myšlenkami a ani jsem se je nesnažil zkrotit.

Elsa na mě má takový vliv; dokáže zmařit i ty nejlépe promyšlené plány.

Po včerejší noci jsem jí chtěl dopřát klidné narozeniny, které by nekazil vnější svět.

Výsledek: zastihli mě nepřipraveného.

Ethan Steel je naživu a stojí uprostřed obývacího pokoje Shromaždiště – místa, které má matka považovala za svaté.

Od okamžiku, kdy vstoupil, z něj Elsa nespustila zrak. Modré oči má rozšířené a čelist jí klesla téměř až na podlahu. Myslím, že si toho ani nevšimla, ale končetiny se jí mírně chvějí, jako by svou reakci ani nedokázala ovládnout.

Jonathan na tom není o nic lépe. Hrozivým pohledem studuje Ethana, jako by tu právě z popela povstal sám ďábel. Soudě podle pevně zatnuté čelisti, nečekal, že Ethana ještě uvidí živého.

Elsin otec promíchal všechny figurky na šachovnici, když vstal z mrtvých jako nějaký posraný duch.

Queensová stojí u vchodu a tiskne se ke zdi. V ruce pevně svírá mobil a odehrávající se scénu pozoruje jako obludné panoptikum.

Později si ji podám za to, že mi neřekla, že přijede Jonathan, a dovolila, aby se Elsa o našem zasnoubení dozvěděla takto.

Jonathan se musel ukázat na jejím prahu neohlášený, takže ho nemohla odmítnout. Mohla mi ale, do prdele, aspoň napsat.

Celý její svět skončí v troskách. O to se postarám.

Přesunu pozornost na Van Dorena, který stojí vedle Ethana s hrdým úšklebkem na pohmožděných rtech.

Ten zmrd.

Už od okamžiku, kdy se objevil na RESu, jsem věděl, že mi na něm něco nesedí, na tom, jak se vetřel Else do života jako parazit.

Jen jsem netušil, že je součástí plánu Ethana Steela.

Zabráł jsi to dobře, starochu. Kurva dobře.

„Jsi to ty... tati.“ Elsin ustrašený šepot se odráží od stěn a obklopuje nás jako modlitba.

V očích jí jiskří nevinnost, která připomíná její dětství. Sotva znovu spatřila svého otce, jako by o deset let omládlá.

Opět je to sedmiletá dívka, která při každém rozhovoru mluvila o tatínkovi.

Nazývala ho svým superhrdinou.

Neporazitelným hrdinou.

Teď se vrátil a sebere mi ji, jen co jsem ji konečně našel.

Kdo si, kurva, myslí, že je, že sem nakráčí poté, co si deset let hrál na mrtvého, a sebere mi to, co je moje?

Je čas vrátit se domů?

To sotva.

Nikdy.

„Ano, princezno. Jsem to já.“ Usměje se s takovou vřelostí, až mu chci vyškrábat oči z důlků a srazit ho zpět do hrobu, z něhož vylezl.

Je to on, poznal jsem v něm spíš toho továrníka než Elsina otce. Ethan Steel – Jonathanův bývalý přítel a nejschopnější sok.

Od doby, kdy jsem ho viděl naposled, zestárl, ale stále nosí ty na míru šité černé obleky jako Jonathan. Stále má kaštanové vlasy záměrně a sebevědomě ulíznuté dozadu; stále nosí boty od Prady, diamantové manžetové knoflíčky a hodinky, které stojí tolik, co roční rozpočet nějaké země třetího světa.

Je to vládce Steelova impéria, který se vrátil pro svou dědičku.

Else se třese spodní ret, jako by jí bylo do pláče, ale nevidím žádné slzy. Když se podívám zblízka, téměř v jejích elektricky modrých očích vidím Ethanův odraz.

Roztřeseně přistoupí o krok blíž. Vlhké blondáté prameny se jí lepí na obličej a mokré oblečení, ale vsadil bych vlastní končetinu na to, že se netřese zimou.

Chytím ji za paži a zastavím ji, než udělá další krok. Nevnímá mě a dál se snaží přistoupit blíž k otci.

„Pusť moji dceru. *Okamžitě*,“ nařídí Ethan autoritativním tónem, který by kohokoli jiného vyděsil.

Ethan není muž, kterého je dobré brát na lehkou váhu. Je stejně nemilosrdný jako Jonathan, pokud ne víc. Když se na někoho zaměří, pak nepřestane, dokud ten člověk nezmizí. Skutečnost, že povstal z mrtvých, je jen dalším dokladem jeho nemilosrdné povahy.

Ale neděsí mě.

Nezáleží mi na nikom jiném než na té krásné dívce, která ani neuzná mou přítomnost.

„Pusť ji, Aidene,“ promluví nakonec Jonathan.

Ignoruju ho. „Elso, podívej se na mě.“

Neudělá to.

Jemně ji pohladím palcem po paži. „Miláčku, podívej se na mě.“
„Jsi zasnoubený se Silver?“ Elsa dál zírá na svého otce, ale tato slova mívá na mě.

Ta náhlá otázka mě zarazí. Jak mám odpovědět, aniž bych probudil její ošklivou stránku?

„Není to tak, jak...“

„Ano, nebo ne?“ skočí mi do řeči, aniž mi věnuje jediný pohled.

Z toho, jak otupěle ke mně mluví, musím zaskřípat zuby. Nemůžu jí to mít za zlé, ale v mozku mi zní jediná myšlenka: hod si ji přes rameno a vypadni s ní odsud.

Držím se na uzdě jen proto, že se znovu shledala se svým otcem a nikdy by mi neodpustila, kdybych ji odvezl pryč. A i když mi je on i všichni ostatní v této místnosti úplně u prdele, na ní mi sakra záleží.

„Elsa, musím ti toho tolik říct,“ promluvím svým nejklidnějším tónem.

„Je to jednoduchá otázka, Aidene. Ano, nebo ne?“

„Ano.“ Levé oko mi zacuká, když to vyslovím.

Elsa naprosto znehybní, dokonce ani nemrká.

Očekávám, že se otočí a udeří mě. Dovolil bych jí to. Pokud jí to pomůže upustit trochu páry, dovolím jí, aby mě mlátila, jak se jí zlíbí. Udělal bych, kurva, skoro cokoli, jen aby se ke mně konečně otočila.

Vytrhne se mi z ruky. Já ruku sevřu v pěst, ale nepokusím se ji znovu chytit.

Je přílišné mít ji na dosah a nedotýkat se jí, ale kdybych se k ní natáhl, určitě bych se neudržel a unesl bych ji.

Veškerý předchozí třes zmizí. Napřímí páteř, pozvedne bradu a cílevědomě vykročí k otci. Pryč ode mě.

„Elsa.“ Její jméno sklouzne z mých rtů jako bolestné zavrčení.

„Pojďme domů,“ povi otci s takovým odhodláním, až se to rozléhá místností.

Ethan ovine dceři paži kolem ramen a ta se přitulí k jeho boku jako kotátko.

On kývne naším směrem: „Těším se, až tě rozdrťím, Jonathane.“

Pak vyjde ze dveří, s Elsou a Van Dorenem po boku.

Jdi za ní.

Přiveď ji zpět.

Unes ji, pokud budeš muset.

Potřebuju veškerou svou vůli, abych svým zvířecím nutkáním nepodlehł. Pokud na ni použiju jakýkoli nátlak, jen se mi to vymstí. Pokud jí odloučení pomůže vychladnout, tak ho, do prdele, dostane. Prozatím.

Otočím se k Jonathanovi, očekávám, že bude nad Ethanovým náhlým zjevením kypět vzteky.

Můj otec hrozně rád využívá překvapení, ale ani trochu se mu nelíbí, když někdo překvapí jeho. Když Ethan vstal z mrtvých, zamíchalo mu to karty a zmařilo plány, které vymýšlel celá léta.

Na rtech mu teď ale hraje sadistický úšklebek. Klesne zpět na pohovku a sepne ruce pod bradou, jako k modlitbě. Můžu si jen představit, jaké zvrhlé scénáře se mu honí hlavou.

Queensová ke mně opatrnými krůčky přistoupí, jako by přecházela minové pole. „Nechtěla jsem sem přijít, ale...“

Zvednu ruku, abych ji umlčel. „Zmiz.“ Její hlas a obličej jsou to poslední, co právě teď potřebuju ve své blízkosti.

„Mimochodem, zasloužil sis to,“ zašeptá tak tiše, abych to slyšel jen já. „Tohle se stává, když lidem kazíš životy. Někdo ti ho zkaží na oplátku.“

Probodnu ji svým nejlepším vražedným pohledem.

Pokrčí ramenem, odfrkne si a oznámí: „Odcházím.“

Jonathan se na ni skoro ani nepodívá. Stále je ztracený ve vlastních myšlenkách.

V tomto ohledu jsme oba stejní: když potřebujeme eliminovat nějaký cíl, vypouštíme vnější svět a ztrácíme se ve svém vlastním vnitřním chaosu.

Možná vypočítává své možnosti a vymýšlí plán, jak Ethana zničit. Jonathan je tím, čím dnes je, díky své bystrosti a schopnosti rychle se rozhodovat i ve stresujících situacích.

Když jiní lidé vyšilují, Jonathan se soustředí na hledání účinných řešení. Když spadne, tak nelpí na svém pádu, ale na tom, jak už ho nikdy nezopakovat.

„Opravdu jsi nevěděl, že je naživu?“ zeptám se.

Rty se mu pozvednou v úšklebku. „Kdybych to věděl, nešel bych po jeho dceři. Zajímavé. Možná se celou tu dobu skrýval, aby viděl, jak si poradím s jeho jedinou dědičkou.“

To by mě nepřekvapilo.

Ale Ethan má na rozdíl od Jonathana Elsu rád. Nevymazal by se z jejího života a nedovolil by, aby věřila, že je mrtvý, jen kvůli nějaké hře s Jonathanem.

Krom toho Ethan je podnikatel. Neopustil by své impérium na deset let jen tak bezdůvodně.

Zastrčím si ruku do kapsy. „Ethan nebude plýtvat časem. Zaútočí neprodleně.“

„Pak zaútočíme první.“ Vstane a zapne si sako. „Zavolej Levimu. Musíme naplánovat válku.“

Kapitola 3

ELSA

ŘÍKÁ SE, ŽE STAČÍ JEDINÁ VTEŘINA A VŠECHNO SE PŘEVŘÁTÍ vzhůru nohama.

Takových vteřin jsem v životě zažila mnoho.

Když jsem si vymazala vzpomínky.

Když jsem poprvé potkala Aiden na RESu.

Když jsem se téměř utopila v bazénu.

Když jsem si vybavila část své temné, krvavé minulosti.

Ovšem ta vteřina, kdy jsem pohlédla na svého údajně mrtvého otce, nepochybně vyhrála první cenu.

Od okamžiku, kdy prošel dveřmi, jsem neviděla nic jiného. Dokonce jsem ani nemrkala, protože jsem se příliš bála, aby se nevypařil, kdybych zavřela oči.

Táta, Knox a já jedeme vzadu v autě. Ani jsem nepostřehla, jaké to je auto, ale soudě podle kvalitních karamelových kožených sedadel, musí být luxusní. Dokonce je tu i šofér, kterého od nás dělí okénko.

Knox má na krku sluchátka a sedí vedle táty, jako by se vůbec nic nedělo. Usmívá se jako idiot a prohlíží si něco v mobilu.

Prosím, neříkejte mi, že si zrovna teď prohlíží memy.

Jsem tady, naproti nim, zmrzlé ruce mám zaražené mezi nohama. Mokrý vlasy a oblečení se mi lepí na kůži a navzdory teplu v autě se třesu od hlavy až k patě.

Na ničem z toho nezáleží.

Veškerou pozornost upírám na muže před sebou.

Na tátu.

Můj táta je naživu.

V noční můře, která se mi zdála dnes ráno, se topil v kaluži vlastní krve a křičel na mě, abych utekla.

Jak teď může být tady?

Dívá se na mě a v očích mu jiskří vřelost určená pouze pro mě.

Začnou se mi vracet mlhavé vzpomínky.

Tenkrát býval táta přísný a všechno musel mít pod kontrolou. Zaměstnanci a tátovi přátelé, kteří chodili v černém – a ve kterých nyní poznávám bodyguardy –, se třásli, jen když na něj pohlédli. Byl to muž, který dominoval každé místnosti, v níž se ocitl.

Ethan Steel – vládce bohatství Steelových. Nemilosrdný podnikatel a nelítostný nepřítel.

Můj otec.

Když jsem byla mladší, viděla jsem ho z jiného úhlu pohledu než všichni ostatní. Neviděla jsem nemilosrdného, bezcitného muže, kterého se všichni báli a před nímž se krčili. Byl to táta.

Prostě táta.

Byl to otec, který mi pohádky před spaním jen nečetl, on mi je i hrál. Lechtal mě, dokud jsem nevyprskla smíchy.

Bral mě na dlouhé běhy do deště.

Zachránil mě před příšerami v jezeře.

Táta se nikdy nemračil, když se na mě díval. Když měl špatný den, jen na mě koukl a hned se zase usmíval.

„Je všechno v pořádku, princezno?“ zeptá se tichým, ale vřelým hlasem.

Princezno.

Tenkrát jsem byla jeho princezna. Jeho miláček. Jeho odkaz. Jeho mistrovské dílo.

Hluboko v krku se mi udělá knedlík. Nemohla bych promluvit, ani kdybych chtěla, a tak jen přikývnu.

Dlouhé minuty se autem rozléhá pouze ticho.

Prohlížím si linie otcovy tváře. Má ostrou čelist a vysoké lícní kosti, které mu propůjčují netradiční mužnou krásu. Zdá se, že možná nejsme vůbec podobní, ale zblízka poznáte, že máme stejně husté řasy a stejný tvar očí – moje jsou jen o něco větší.

Opře si loket o opěrku sedadla, předkloní se a pozoruje mě. Jsme jako dvě zraněná zvířata, která nevědí, jak přijmout nabízenou pomoc.

Nebo se tak možná cítím jen já. Táta přece věděl, kde přesně mě najde.

„Chápu, že ti tohle může připadat příliš.“ Interiér vozu zaplní tátův vytříbený přízvuk.

Může připadat příliš?

Dělá si legraci? Právě vstal z mrtvých. Určitě by mohl zvolit nějaká vhodnější slova.

„Říkal jsem ti, že není připravená.“ Knox neodtrhne pozornost od mobilu.

„O tom rozhoduju já,“ usadí ho Ethan.

Knox pokrčí ramenem. „Jen to říkám, tati.“

Tati?

Přejezdu pohledem na Knoxe. Nazval zrovna mého tátu *svým* tátou? Je zhruba v mém věku, kdy by ho táta mohl mít? Má ho s nějakou jinou ženou?

„Ty jsi...“ odkašlu si. „Jsi můj bratr?“

Knox pozvedne oči od mobilu a mrkne. „Adoptovaný, zlato.“

Aha. Dobře.

Trochu se podobá Elimu. Proto si ho táta vybral?

Ačkoli pochybuju, že by můj otec někoho jen tak přijal, do své rodinné bubliny obvykle nikoho nepouští. Když o tom teď tak přemýšlím, tátovi vždy šlo především o soukromí. To proto nás držel daleko od civilizace.

Ovšem tohle všechno je jen spekulace založená na tom, co si o tátovi pamatuju. Už je to deset let, mohl se změnit a stát se úplně jiným člověkem.

„Bolí mě, že si mě nepamatuješ.“ Knox našpulí rty jako dítě, které obrali o jeho oblíbenou hračku.

„Nepamatuju?“ zeptám se.

„Jo. Měla by sis mě pamatovat po tom...“

„Knoxi.“ Varování v tátově tónu je naprosto zřetelné.

Knox pokrčí rameny a opět se věnuje svému telefonu.

Dobře. To je divné.

Hodně divné.

Pohlédnu do tátových hnědých očí. Jsou tak moudré a hluboké, že byste se v nich mohli ztratit a už nikdy nenajít cestu ven. Svůj pronikavý pohled určitě používá jako zastrašovací metodu během obchodních jednání.

„Ty jsi Knoxe vychovával celou tu dobu?“ Pokusím se neznít zahořkle, ale nejsem si jistá, jestli se mi to povedlo.

Táta mě na deset let opustil. Celou tu dobu jsem věřila, že je mrtvý a pohřbený na nějakém místě, které nikdy nenajdu, a on byl přitom živý a zdravý. Sakra, dokonce vychovával jiné dítě, zatímco jeho jediná dcera žila u příbuzných.

„Ne, ne tak docela. Vychovávali jsme se sami,“ řekne Knox.

„My?“

Ušklíbne se. „Je tu ještě někdo.“

„Ještě někdo?“ Chtěla jsem to vykřiknout, ale hlasivky mám tak stažené, že ven vyšlo jen přiškrcené zamumlání.

„Sklapni na chvíli, Knoxi.“ Táta zní rozhořčeně i rezignovaně současně.

„Jak chceš.“

Táta se znovu soustředí na mě. Sundá si sako, a než stihnu zareagovat, přehodí mi ho přes ramena.

Zabořím prsty do té drahé látky a on se usadí zpět na své místo. Sako voní hřebíčkem a skořicí. Voní tátou.

„Třeseš se.“ Klepne do přepážky, která nás dělí od řidiče. „Zapněte topení, Josephe.“

„Ano, pane.“

Netřesu se zimou, ale to jim neřeknu.

Hlavou mi víří tolik otázek a teorií, že nemůžu najít slova. V duchu se neustále vracím k té vizi táty ležícího v kaluži krve. Takové to je, když jste připoutaní k minulosti. Nosíte ji všude s sebou jako dráty ovinuté kolem krku, které hrozí, že vám utrhnou hlavu.

„Kolik si toho pamatuješ?“ zeptá se táta.

„Všechno ne.“ Můj hlas je sotva šepotem.

„Já ti to říkal,“ podotkne Knox.

Táta ho probodne pohledem a pak se opět zaměří na mě. „Pamatuješ si tu noc, kdy došlo k požáru?“

Zavrtím hlavou.

Jeho tvář zahalí směsice zklamání a úlevy. „Chápu.“

„Ale zdálo se mi o krvi. Ty... Postřelili tě a byl jsi celý od krve, tati. Jak... Jak jsi... Jak-jak...“

„Hej.“ Sklouzne na hranu sedadla a chytí mou ruku do své větší a teplejší. „Dýchej, princezno.“

„Umřel jsi!“ vykřiknu na něj z plných plic. „Uplynulých deset let jsem si myslela, že jsi mrtvý. Proč ses teď ukázal? Proč ne dřív? Proč, tati? Proč?“

„Myslíš, že bych svou princeznu opustil, kdybych měl na vybranou?“

Dívám se na něj přes vlhké řasy. „Co-co se stalo?“

„Postřelili mě a od té doby jsem byl v kómatu. Vědomí jsem nabyl teprve před rokem. Kdyby to bylo na mně, našel bych tě hned, jak jsem se probрал, ale nechtěl jsem, abys mě v tom stavu viděla.“

„To je pravda.“ Knox vypočítává na prstech: „Musel podstoupit fyzioterapii a psychoterapii a celou řadu dalších terapií, které mě doháněly k šílenství.“

Bedlivě tátu sleduju. Nyní sice vypadá v pořádku, ale to neznamená, že byl v pořádku celou tu dobu.

Táta byl devět let v kómatu.

Jednou jsem někde četla, že pacienti po kómatu během rehabilitace a návratu k normálu strašlivě trpí.

Mohla bych se někam schovat a nevystřčit hlavu?

Chovala jsem se jako spratek, když jsem mu vyčetla, že se vypařil, a přitom jsem neznala ani polovinu pravdy.

„Dohlížel jsem na tebe,“ řekne táta. „Jen jsem se neukazoval.“

Zalapám po dechu. „Ten černý mercedes.“

Přikývne. „A Knox.“

Právě zmíněný na mě mávne dvěma prsty. „Vždy k vašim službám, mylady.“

Jednotlivé dílky začnou zapadat do sebe. Od okamžiku, kdy se Knox objevil v mém životě, byl neustále poblíž, i když jsem ho nepotřebovala.

„Dlužíš mi laskavost, pamatuješ?“ mrkne Knox.

Přikývnu.

Poklepe na modřinu u koutku svých úst. „A za tohle mi dluží ta tvoje kamarádka se zelenými vlasy.“

„Kim?“

„Udělal to ten Xander.“ Předkloní se a zašeptá: „A mimochodem, tvůj Aiden se díval a pak odjel vstříc západu slunce, jako by vůbec nic neviděl.“

Pootevřu rty. Pravdou je, že mě nepřekvapuje, že do toho byl Aiden zapletený. Podezřívala jsem ho, že s tím měl něco společného. *Jsem* ale překvapená, že se Xander uchýlil k násilí. Nikdy se nechoval nijak agresivně.

Až na ten jeden incident v jídelně.

„Není to její Aiden,“ pronese chladně táta. „Je to Aiden King, syn Jonathana Kinga, který nám zničil životy.“

Polknu a ne jen kvůli připomínce sporu mezi našimi rodinami.

Táta má pravdu.

Není to můj Aiden.

Ty, Steelová, nemáš s Aidenem žádnou budoucnost. Už je totiž zasnoubený se Silver.

Jonathanova nevzrušená slova drásají mé poškozené srdce a trahají ho na kusy.

Silver měla celou tu dobu pravdu – Aiden mi nikdy nepatřil.

Přinutil mě hrát tu nejodpornější, nejohavnější roli: tu druhou ženu.

Chaotické pocity mi pustoší hrud', ale rozhodnu se je nevnímat.

Nenechám se do toho pekla zatáhnout. Ne teď.

Zaměřím se na tátu. „A teď jsi v pořádku?“

„Jsem.“

„Bude mít to kóma nějaké následky?“

„Podle mého lékaře jsem stabilní.“

„Musí ale chodit na pravidelné kontroly,“ ozve se Knox. „Tak trochu jako ty.“

Při té připomínce se mi oči zalijí slzami. Tátu ten den postřelili, stejně jako mě.

Oba jsme byli oběťmi.

Ovšem byli jsme skutečně oběťmi?

Všechno mám rozmazané a nevidím žádné řešení.

Jsem si jistá jen jednou věcí – táta je tady. Není mrtvý. Dodržel svůj slib a neopustil mě tak jako Eli.

Vrátil se pro mě.

„Táti?“

„Ano, princezno?“

„Mu-můžu tě obejmout?“

Koutky očí mu zjihnou a bez zaváhání roztáhne paže.

Vrhnu se přímo k němu a zabořím mu tvář do hrudi. Táta mě sevře v teplém, konejšivém objetí. Po tvářích se mi koulejí slzy, které jsem zadržovala od chvíle, kdy jsem ho poprvé spatřila. „Ty ses... Ty ses vrátil.“

„Slíbil jsem ti, že tě nikdy neopustím. Mrzí mě, že jsem se tak zpozdil, princezno.“

Horečnatě vrtím hlavou. „Jsi zpátky.“

Přijde mi, že mu pláču na hrudi celou věčnost. Prsty mu nořím do košile, jako bych zase byla tou malou holčičkou.

Tatínkovou holčičkou.

„Už nikdy tě neopustím. Slibuju.“

Dostanu škytavku a přerývaně oddechuju.

„Jsme tady!“ vykřikne Knox a pak zamumlá. „Díkybohu.“

„Jsi připravená jít do našeho domu?“ Táta mi odhrne vlasy z obličeje.

Odtáhnu hlavu od tátovy hrudi a přikývnu, ale pak se mi se-
vře žaludek.

Opravdu jsem připravená vstoupit do domu, kde jsem přišla o dětství?

Je jen jeden způsob, jak to zjistit.

Kapitola 4

ELSA

Домов.

Takové zvláštní slovo.

Už jsem tady zase. V Birminghamu. Doma.

Knox už vyskočil z auta, jako by mu hořela koudel u zadku.

Od hlavní brány k sídlu je to daleko. Kam až oko dohlédne, tam se táhne stylová zahrada zaplněná stromy zastřiženými do různých geometrických tvarů.

Když se s tátou zastavíme před velkolepým vchodem domu, roztřesou se mi kolena.

Vstup zdobí dvě sochy lvů stejně jako v mých roztříštěných vzpomínkách.

Myslím, že když jsem byla malá, nikdy jsem si neuvědomovala, jak velké naše sídlo je. Pamatuju si ty dráty, soukromé jezero a dlouhé běhy s tátou přímo na našem pozemku.

Naše vila je větší než sídlo Kingových. Možná je to tím, že oni bydlí v Londýně, zatímco my daleko od města, v Birminghamu.

Podmračené nebe halí do stínů dvě vysoké věže na východní straně sídla.

Při tom pohledu mnou projede zachvění, drásá mi žebra jako vězeň toužící po svobodě. Na těch věžích je něco divného, jenže co?
„Vítej doma, princezno.“

Odrhnu oči od toho architektonického mistrovského díla a podívám se na svého otce. Dívá se na mě s hrdostí a zadostiučiněním, jako by mě sem chtěl přivést celou tu dobu.

„Já... myslela jsem si, že při tom požáru celý dům vyhořel.“

„Vyhořel.“ Oči mu zastře nostalgie, ale brzy se opět vytratí.
„Nebylo to snadné, ale zrekonstruovali jsme ho, aby vypadal jako dřív.“

„Chápu.“

Celé je to příliš... neskutečné.

Jestli se to teď zamlží a zrudne, tak budu vědět, že je to sen. Možná jsem stále v ordinaci doktora Khana a znovu prožívám vzpomínky na první setkání s Aidenem.

Tohle ráno se možná nikdy neodehrálo. Možná Aiden není zasnoubený se Silver.

V duchu zatřesu hlavou. Nebudu na něj myslet. Nebudu na něj myslet...

Táta mi nabídne rámě. „Pojďme dovnitř. Musíš být unavená.“
Vcházíme do předsíně a mě nohy nesou samy od sebe.

Mramor.

To je první myšlenka, která se mi objeví v mysli. Mramorové podlahy, mramorové schody, dokonce i mramorová lví socha.

Počkat. Něco takového existuje?

Muž středního věku – který se podobá Robertu De Nirovi – a dvě ženy, oděné jako služebné, se pokloní, když vejdemo dovnitř.

Rozpačitě na ně kývnu. Je hrozně divné, když se vám někdo klaní, jako byste byli z královské rodiny. Ovšem podle toho, co jsem se dozvěděla o Steel Corporation, tátu možná v Birminghamu za šlechtice považují.

Zdá se, že jeho ti zaměstnanci ani maličko nerozhodili. Pozdaví je a jde dál.

Já kráčím po jeho boku jako ztracený sirotek. Ve stále vlhkém oblečení a s rozčuchanými vlasy na sirotka i vypadám.

Vejdemo s tátou do obrovského obývacího pokoje s klenutými pozlacenými stropy a oslnivým světlem. Velkolepé mramorové

schodiště zdobí dvě velké sochy lvů a v dokonalé symetrii pověšené dva vysoké obrazy čínských válečníků.

Teď už vím, kde se vzala moje láska ke starým čínským knihám o válce a k čínským filozofům.

V obývacím pokoji jsou strategicky rozmístěna francouzská okna, která poskytují pohled do zahrady.

Přesně jako v mé vizi.

Možná je i tohle jen vize. Třeba mám halucinace a táta ve skutečnosti vůbec nežije.

Tahle myšlenka mi přinese hořkou pachůť vzadu v hrdle. Stisknu mu ruku, abych se přesvědčila, že se mi to jen nezdá.

Ne. Táta je tady.

Vrátil se pro mě.

„Už jste tady.“

Prudce obrátím pozornost doprava. Ze schodů schází muž středního věku se zdvořilým úsměvem ve tváři.

Je oblečený v trojdílném proužkovaném obleku a na muže svého věku je fit a dobře stavěný. Jeho bledě modré oči mi připomínají bílého tygra, a ačkoli nevypadá staře, vlasy má prokvetlé bílými prameny.

Počkat.

Je mi něčím povědomý.

Prohlédnu si ho zblízka a oči se mi rozšíří. „Vy?“

„Říkal jsem ti, že tě pozná.“ Knox do toho muže vrazí zezadu, chytí ho za rameno a spiklenecky se zazubí. „Dlužíš mi stovku, Agnusi.“

„Ty mě poznáváš?“ zeptá se ten muž – Agnus –, aniž Knoxovi věnuje pozornost.

Pomalu přikývnu. „Vždycky jste byl v té kavárně.“

„Bingo!“ Knox se usklíbne a natáhne dlaň. „Jednu stovku. Až se ti to bude hodit.“

„Aby bylo jasno. Tu sázku jsi navrhl ty. Já ji nikdy nepřijal.“ Agnus sáhne do kapsy a vytáhne peněženku. Knox mu vytrhne bankovky z ruky a zubí se, zatímco je počítá.

„Mohl by mi někdo říct, co se tu děje?“ pohledem přejíždím mezi nimi třemi.

„Toto je Agnus,“ řekne táta. „Je to moje pravá ruka, poradce a nejlepší přítel. To on se staral o společnost a o sídlo, když jsem já nemohl.“

„Ty si mě nepamatuješ, Elso, ale byl jsem tvůj oblíbený strýček, když jsi byla malá.“

„Můj oblíbený byl strejda Reg.“ Ta slova mi sklouznou ze rtů v utrápeném šepotu.

Agnus se přestane usmívat. Knox se viditelně napne a málem roztrhne bankovky, které drží v prstech.

Tátův výraz zůstane nečitelný. „Reginald už není, princezno.“

„Byl moje dvojče.“ Agnus se navzdory situaci s lehkostí usměje. „Nikdy jsi nás nedokázala rozeznat.“

Znovu se na Agnuse podívám. Má mírně vypoulené oči, ale nejsou tak výrazné jako ty v mé noční můře o strýčku Reginaldovi. Krom toho, Agnus je pohledný jako stříbrná liška. Nepamatuju si, že by strejda Reg byl pohledný.

„Jak zemřel?“ zeptám se.

„Při velkém požáru v Birminghamu.“ Knox si zastrčí peníze do kapsy. „Jako pečené sele.“

„Knox,“ zpraží ho táta. „Jdi do svého pokoje.“

„Ne.“ Knox se svalí na pohovku, přehodí si nohu přes nohu a rukama chytí opěradlo za sebou. „Hej, T. Dlužíš mi pade. Elsa není kráva, jak jsi předpovídala.“

Do místnosti líně vstoupí drobná dívka se sluchátky v uších. Má rozkošné rysy. Půlnočně modré vlasy jí spadají přímo na ramena; oči má obrovské a černé – nebo jsou tmavě hnědé? Její

rty připomínají poupě růže a nos má stejně malinký jako zbytek obličeje.

Přestože vypadá velice roztomile, trochu jako Sněhurka, všechno na ní křičí, že svůj vzhled nesnáší. Například má tmavě fialovou rtěnku a černé oční stíny, s nimiž její oči vypadají čarodějnický. A také má náušnice ve tvaru lebek.

Dokonce i na punčochách má lebky. Krom toho má džínové kraťasy, černou koženou bundu a krátký top, který odhaluje její bledé břicho.

Zarazím se u červeného nápisu na tom bílém topu.

Občas je králem žena.

Zajímavé. Tahle holka v sobě určitě má mnohem víc, než se z jejího zevnějšku zdá.

Vytáhne si špunty z uší a pozorně se na mě zahledí prázdnýma, pustýma očima, jako by přemýšlela, jak mi rozříznout hlavu a podívat se dovnitř.

„Elo, toto je Teal.“ Táta mi stiskne ruku a tím přeruší můj oční kontakt s tou novou dívkou. „Teal, to je Elsa.“

„Rozmazlená princezna.“ Teal si pohrává se sluchátky. „Kdo o ní ještě neslyšel?“

„Zaplať, T.“ Knox luskně prsty. „Dlužíš mi.“

„Ještě ne. Musím se přesvědčit sama.“

„Knoxi, Teal,“ promluví táta pomalu, ale autoritativně. „Očekávám, že budete s Elsou vycházet. Je to jasné?“

„Už spolu vycházíme.“ Knox na mě mrkne. „Dokonce jsem ji porazil v matice.“

„Nic neslibuju, táto.“ Teal si odhodí vlasy dozadu a bez jediného pohledu zamíří ven.

Na sklo náhle začínají dopadat první kapky deště, ale jí to zřejmě ani trochu nevadí. Možná i ona má ráda déšť a jeho schopnost vše omývat.

„Dej jí trochu času,“ usměje se na mě táta. „Nemá ráda změny ani lidi zvenčí, ale zvykne si na to.“

„Ona je taky..“ odmlčím se.

„Tvoje adoptovaná sestra.“ Knox luskně prsty. „Bingo.“

„Kolik jich ještě mám?“

„Jsou jen dva.“ To promluvil Agnus. „Vítej zpět, Elso.“

Dobře.

Tohle není domov, jaký si pamatuju. Hodně věcí se změnilo, včetně dvou nevlastních sourozenců, strýce, kterého si nepamatuju, a služebných.

Bude nějakou dobu trvat, než tu novou dynamiku pochopím, ale už jen to, že jsem tady, je pokrok.

Vrátila jsem se tam, kde to celé začalo – a skončilo. Tohle je to místo, které mi dokáže zodpovědět všechny otázky a které mě může navést zpět na správnou cestu.

Zhluboka se nadechnu a nos se mi zaplní vůní jasmínu a koření. Nehledě na to, kolik se toho změnilo, tohle je stále domov.

Můj domov.

Možná, jen možná, bych měla být právě tady.